

Praizvedba "Geraniuma" Iva Vojnovića u režiji Marine Pejnović na jubilarnim Dubrovačkim ljetnim igrama

GREGO JELAVIC/PIXSELL

SIJAJNA SCENOGRAFIJA Zdravka Ivandija Kirigin izgradila je na pozornici pravi staklenik

Smjela intervencija u Vojnovićev tekst

Denis Derk

"Bolje da se priča nego da se događa." Sličnu rečenicu izgovara Jelena Miholjević pri kraju jednoipolsatne treće dramske premijere jubilarnih Dubrovačkih ljetnih igara, praizvedbe "Geraniuma" Iva Vojnovića kojem je sposobna mlada redateljica Marina Pejnović uz dramaturga Ivana Penovića pridodala i novelu Antuna Šoljana "Otok". Predstava smještena u spokojni park Umjetničke škole odavanje je počasti kazalištu u kojem ljepota riječi i produhovljenost najtankoćutnijih ljudskih osjećaja imaju prednost pred nepobitnim psovačkim pogledom na današnje uzburkano društvo u kojem se živi pod motom "ništa ljudsko nije mi strano".

Izvršna glumačka postava

Vojnovićev "Geranium" jedno je od prvih njegovih djela i već je zarana odredilo piščevu nostalgiju i fatalističku literarnu putanju. Vojnović je bio čovjek koji je iskreno i beskompromisno pisao o vlastitim bolima i čežnjama pa su njegove rečenice i stotinjak godina nakon što su napisane podjednako dojmive i razarajuće. Odnosi se to svakako i na lik usidjelice Mare, ljubiteljice geranija, običnog cvijeta koji, doduše, ima ljekovita svojstva, ali je previše svakodnevan da bi se njime ponosili vlasnici vrtova. Vojnovićeva Mara nema sreće u ljubavi ni u obitelji, a onda ni u životu, ali ima svoje cvijeće i svoja nadanja. Maestralno ju je i mudro, s puno topline i bez ikakvih scenskih afektacija utjelovila danas sasvim sigurno vodeća hrvatska glumica Doris Šarić Kukuljica. Kontrapunkt Mari koja se miri sa sudbinom, ali ne stoički nego uz unutarnje krikove i javne pobune, veličanstvena je Nataša

POSJET MINISTRICE Redateljica Marina Pejnović, intendantica Dora Ruždjak Podolski i Nina Obuljen Koržinek nakon premijere

Od igara se očekuje slojevit i nekomercijalan pristup kazalištu, a "Geranium" je baš takav

Dangubić u ulozi njene splitske tete koju izjeda mučni materijalizam i površna osjećajnost. Njima se nepatvorenom scenskom igrom pridružila i Irena Tereza Prpić u ulozi Marice, te impresivno ozbiljni Romano Nikolić u zahtjevnoj ulozi sveprisutne i više nego zlokobne skulpture Harona. Jelena Miholjević, Tena Nemet Brankov, Nikola Baće, Dajana Čuljak, Marin Klišmanić, Filip Detelić i Iva Šimić uspješno su utkali svoje glumačke interpretacije u građenje nihilističkog Vojnovićeva svijeta, baš kao što su svojim različitim energijama utjecali i na pomalo teroristički upad Šoljanova "Otoka" u jezivo tkivo vojnovićevski uzvišene novele. Redateljica je prikaz otoka kao potpuno krive metafore za suvremeni bijeg od vlastitog ništa-

vila spretno smjestila na sredinu predstave obojivši ga šarenilom, nekontroliranim seksom i pomodarskim notama. Nekome se ta smjela intervencija može učiniti suvišnom, ali riječ je o promišljenom redateljskom postupku koji oživljava predstavu baš na mjestu kada bi se ona mogla nasukati na hridine predoslovne izvjesnosti.

Suzdržan aplauz i publika

Scenografkinja Zdravka Ivandija Kirigin izgradila je pravi staklenik u parku koji je glumcima omogućio obilje vizualno snažnih slika, iskazala se i kostimografkinja Barbara Bourek te oblikovatelj svjetla Elvis Butković, no skladatelj Josip Maršić mogao dobiti još veću minutažu. Iako je pljesak na premijeri bio prilično suzdržan i škrt, "Geranium" je uzorno, premda minimalističko odavanje počasti dubrovačkoj i mediteranskoj literarnoj baštini. Od Dubrovačkih ljetnih igara se i očekuje nekomercijalni, ali i slojevitiji pristup kazalištu. A "Geranium" je baš takav. I slojevit. I nekomercijalan. I po tome u potpunoj suprotnosti s opasnim turističkim smjerom u kojem se razvija (ili bolje rečeno razbija) Dubrovnik.